

та спи отъ одеде. Ахъ, чума да ме гори, да пукна на часа, да ме убие Господъ дето съмъ го родила !..

И още дълго тя нарежда и проклина себе си и свѣта. Най-после кърпачътъ, страхливъ и добродушенъ, но съвсемъ безволенъ човѣкъ, склони да подхвърли детето въ високата кжща.

Децата вече спѣха когато Невѣна завиваше въ дрипавитѣ пеленки новороденото, и като цѣлуваше краченцата, гърдичкитѣ, личицето му, съ ридание и плачъ припѣваше :

— О-о-охъ, де та прашамъ, майчино рожбо ? Де ще идешъ, майчино рожбо ? Де ще свѣтувашъ, ангелче мое ? О-о-охъ, ще те отгледатъ ли безъ майка, майчина рожбо ? Или ще си повѣхнешъ като цвѣте безъ слънце, майчина рожбо ! Проклета ми душа че съмъ те родила, майчина рожбо ! И ти ме прокълни само да си жива, да си жива майчина рожбо !

И като го зави въ единъ окжсанъ шалъ, тя го притисна до гърдитѣ си и замрѣ така докато разтреперания мжжъ не я побутна. Съ разкривено лице, съ угаснали очи, трепераща като сухъ листъ, тя рѣзко му подаде скжпата рожба и прихлюпи лице да не гледа.

Кърпачътъ излѣзна отъ схлупената кжщичка и съ мжжка несржчностъ понесе детето. Улицата бѣ посребрена отъ снѣгъ, но бѣше студено и рѣдко, съвсемъ безъ желание, подхвъркаха снѣжинки надъ земята. Градътъ бучеше въ далечината, хиляди лампи хладно свѣтѣха и сиянието на града блѣстѣше високо надъ най-голѣмитѣ кжщи. Мито вървѣше автоматично и все се колебаеше—да позвъни ли и да предаде детето или да го остави на прага. Малкиятъ товаръ върху задебелитѣ му ржце бѣше толкова лекъ че го смайваше. И докато той